

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce: N. O.**, zastoupený JUDr. Hanou Homolkovou, advokátkou se sídlem Krajinská 8, České Budějovice, proti **žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Pražská 558, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2011, č. j. KRPC-13679-39/ČJ-2011-020023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 6. 2011, č. j. 10 A 41/2011 - 17, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e** odkladný účinek **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2011, č. j. KRPC-13679-39/ČJ-2011-020023. Tímto rozhodnutím byla stěžovateli podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovená rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 2. 2011, č. j. KRPC-13679-7/ČJ-2011-020023, ve spojení s ustanovením § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, o 60 dnů.

Součástí kasační stížnosti je i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to v intencích § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jakékoliv další argumentace.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 20. 7. 2011 odkázal na své vyjádření k žalobě a současně doplnil, že předmětné zajištění stěžovatele bylo dne 19. 7. 2011 ukončeno a stěžovatel byl dopraven do azylového zařízení dle ustanovení § 4b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Kasační stížnost nemá podle § 107 s. ř. s. odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu a přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud se při posuzování žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by dokládaly možnost vzniku nenahraditelné újmy jako základní podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nenahraditelnou újmou se pro účely rozhodování o přiznání odkladného účinku rozumí existence výjimečného a závažného stavu, který již nelze v průběhu času nijak odčinit (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2004, č. j. 6 Afs 25/2003 - 59, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Důvody možného vzniku nenahraditelné újmy jsou vždy subjektivní, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele, přičemž ten také nese břemeno tvrzení. Soud pak posuzuje jím uvedené skutečnosti dle ustanovení § 73 s. ř. s., není však povinen ani oprávněn tyto skutečnosti jakýmkoli způsobem sám dovozovat.

Návrhu na přiznání odkladného účinku by bylo možno vyhovět pouze na základě řádně odůvodněné žádosti, tedy pokud by stěžovatel zcela individualizovaně svými tvrzeními obsahově naplnil právní pojem nenahraditelné újmy a prokázal tak její vznik v případě nepřiznání odkladného účinku. Typicky se tak stane uvedením konkrétních práv a chráněných zájmů, které by výkonem rozhodnutí byly trvale dotčeny. Přitom, jak je již výše uvedeno, důvody možného vzniku nenahraditelné újmy jsou závislé na osobě a situaci stěžovatele a takto individuálně je také soud povinen je posoudit. Tvrzení stěžovatele musí být dostatečně konkrétní a prokazující, jaká jeho práva či právem chráněné zájmy by byly výkonem rozhodnutí dotčeny. Stěžovatel však vůbec žádná relevantní tvrzení v tomto smyslu nepředestřel.

Na základě výše uvedených úvah tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel ve svém návrhu neosvědčil ve smyslu § 73 s. ř. s., ve spojení s § 107 s. ř. s., skutečnosti, které by potvrzovaly možnost vzniku natolik výjimečného a závažného stavu, který by již nebylo možno v dalším běhu času nijak odčinit. Proto jeho návrhu na přiznání odkladného účinku nevyhověl.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že dle informace žalovaného bylo napadené zajištění stěžovatele dne 19. 7. 2011 ukončeno a stěžovatel byl dopraven do azylového zařízení. To ostatně plyne i z evidence žadatelů o mezinárodní ochranu vedenou Ministerstvem vnitra ČR, založené na č. l. 51 soudního spisu, z níž je patrné, že se stěžovatel ode dne 19. 7. 2011 nachází v Pobytovém středisku Havířov.

Nejvyšší správní soud současně upozorňuje, že z povahy projednávané věci, tj. z povahy institutu zajištění cizince za účelem správního vyhoštění dle ustanovení § 124 a násl. zákona o pobytu cizinců, nepřichází přiznání odkladného účinku v úvahu, neboť by zcela popíralo samotný smysl zajištění, kterým je časově ohraničené omezení

osobní svobody, a to výhradně za účelem správního vyhoštění cizince. Za splnění zákonem stanovených předpokladů by z povahy věci připadl v úvahu institut předběžného opatření podle ustanovení § 38 s. ř. s. Ke vztahu odkladného účinku a předběžného opatření blíže srov. usnesení zdejšího soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. Na 112/2006 - 37.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu